

AZADI

ü Sosyalizm

Yıl: 3

TEMMUZ-AĞUSTOS

Sayı 2024-09

ISSN: 2757-8194

Fiyatı 5 TL (KDV Dahil)

Kayyuma Barikat

Suruç'a Adalet

Bangewazîya Pirsûsê

Şîmal Şores

Em 9emîn salvegera komkujîya Pirsusê pêşwazî dikin. Ji bo ku em pêvajo û sedemên komkujîya Pirsusê rast şirove bikin pêwîst e ku em rewşa siyasî ya wê heyamê rast şirove bikin. Ji ber ku siyaseta ku îro tê meşandin berdwamîya siyaseta wê heyamê ye.

Di wê heyamê da bi şoreşa Rojava di dîroka gelê Kurd û tevahî gelên bindest da rûpeleka nû vebû. Di sala 2013an da bi bandora serhildanên gel ên Ereba di Rojhilata Navîn da li Tirkîye jî gelên bindest li dijî faşîzma AKPê û dîktatoriya Erdogan bi berxwedana Geziyê serhildaneka dîrokî dan destpêkirin.

Şoreşa Rojava û berxwedana bêhempa ya li dijî komên çete yên wekî El Nusra, DAİŞ ên ku di dilê dewletên cîhanê da tirseka mezin avakiribû hêvî û vîna tevahî gelên bindest ên cîhanê mezin kir. Hinek kêlî hene ku dibin kêlîyên şkestineka dîrokî. Fermana 73an a DAİŞê ya li ser Şengalê, revandina bi hezaran zarok û jinên Êzîdî û di sûkan da firotina wan yek ji wan kêlîyên şkestinên dîrokî bû. Kêlîya din a şkestina dîrokî êrîşa DAİŞê ya li ser Kobanê û berxwedana bêhempa ya li dijî ev dagirkerîya hov bû.

Dewleta Tirk bi her cure teknîk, lojîstîk, sîleh û perwerde piştgirîkirina DAİŞê xwest ku di Kobanê da berxwedana gelê Kurd a di pêşengtiya YPGê, YPJê, MLKPê û hêzên enternasyonal da bişkîne. Ji ber ku îlana yekemîn a şoreşa 19ê Tîrmehê ya yekemîn di Kobanê da hatibû kirin. Ji xwe ra kir armanç ku vîna şoreşa Rojava di Kobanê da bişkîne. Her cure piştgirî da çeteyan. Xwest ku li Kobanê û li Tirkîye serkeftineka hemwext bi dest bixe. Lê bi berxwedana Kobanê ya ku vegerîya Stalîngrad û Madrîda heyamê, ev stratejî vala derket.

Ji çar parçeyê Kurdistanê, Tirkîye û her aliyê cîhanê şervanên komunist, şoreşger û antifaşîst berê xwe dan berxwedana Kobanê. Berxwedana Kobanê ya dîrokî, bû pira navbera gelên cîhanê. Serkeftina Kobanê di dîroka gelên bindest da bi tîpên zêrîn hat nivîsandin. Bêguman rola komûnîstan gelekî dîyarker bû. Derveyî tevgera azadiya Kurd şervanên komunist jî derbasî Kobanê bûn. Bangewazîya tevahî hêzên komunist û şoreşger kirin. Bi bandora wê ji dehan welatan şervanên komunist, şoreşger berê xwe dan Kobanê.

Femandara komunist a jin Sibel Bulut berî

demeka pir kin ku şehîd bikeve bangewazî dikir ku herkes berê xwe bide Kobanê. Piştî demeka kin Kobanê bi vîna û yekîtiya tevahî gelên bindest hat rizgarkirin. DAİŞa ku di cîhanê da bûbû tirseka mezin tîk çû. Berxwedana Kobanê bû destpêka dawîbûna DAİŞê. Ev tîkçûn di heman demê da tîkçûna dewleta dagirker a Tirkîye bû. Şefê Faşîst Erdogan û AKPê yê ku di her axaftina xwe da digotin "Kobanê ket dê bikeve" di stratejîya xwe ya dagirkerîyê da tîk çûn. Berxwedana 7-8ê ji bo serkeftina Kobanê bû xala weçerxê.

Piştî berxwedana Gezi û Kobanê li Bakurê Kurdistan û Tirkîye di navbera gelan da yekîtiyeka gelekî xurt ava bû. Di vê xalê da bandoreka mezin a berxwedana Kobanê hebû. Bi saya wê yekîtiyê bendava ji %10 a ku li pêşîya mafa siyasîyê ya gelên bindest, şoreşger û gelê Tirkîye hatibû danîn cara yekem hat parçekirin. Di hilbijartinên 7ê Hezîranê da HDPê bi destxistina serkeftineka gelekî mezin cara duyem siyaseta tune kirina vîna gelên bindest a AKPê tîk bir. Siyasete şovenîzmê ya ku bi salan di nav gelan da hatibû avakirin ji kok da hilweşîya. Faşîzma AKPê ya qesrê di wê heyamê da tîkçûn li ser tîkçûn jîya. Li dijî wê jî gava yekemîn a faşîzma AKPê betalkirina hilbijartinan bû. Bersiva duyemîn di 25ê Hezîranê da bi piştgirîdayina DAİŞê pêkanîna komkujîya Kobanê bû. Bi komkujîya Pirsusê li Tirkîye û Bakurê Kurdistanê pêvajoya şer hat destpêkirin.

Wate û hedefên Pirsusê

Gotina "Di şeran da destpêkê da pir tîn firandin" di dîroka şeran da gotineke gelekî bi wate ye. Zarokên berxwedana Geziyê yên ku hevrêyên Sibel, Emre, Oğuz û Sinan bûn wê carê ji bo avakirina Kobanê bi xeyalên mezin ketin rê. Bi pêşengtiya Federasyona Komeleyên Ciwanên Sosyalîst (SGDF) xwestin bigihêjin hawara Kobanê ya ku tevahîya wê hatibû hilweşandin. Wateya dirûşmeya "Me bi hev ra parast em ê bi hev ra ava bikin" ne devkî bû. Me bi hev ra parastibû. Hevrêyên me Sibel, Emre, Sinan û

gelekî şervanên enternasyonal di wê berxwedanê da bûn nemir. Qasî parastinê avakirina wê jî girîng bû. Ji bo me wateya avakirina tena ne çandina daristanekê, çêkirina park an jî pirtûkxaneyekê bû, ev gavên sembolîk bûn. Wateya wê ya dîrokî di şexsê Kobanê da xwedî lê derketina nixrê şoreşê bû. 33ê hevrêyên me yên ku di 20ê Tîrmeha 2015an da bi hevkarîya AKPê û DAİŞê hatin qetilkirin û bi sedan hevrêyên me yên ku birîndar bûn bi wê erkê wê rojê ji bo derbasbûna Kobanê li Pirsusê kom bûn.

Faşîzma AKPê rûpela faşîzma nû ya xwesteka tesfîyekirina tevgera sosyalîst, tevahî tevgera çep a kedê û perçiqandina têkoşîna azadiya Kurdistanê bi qetilkirina 33ê ciwanên sosyalîst da destpêkirin. Ji ber ku ciwanên sosyalîst û tevgera sosyalîst di ew heyama tîkçûna stratejîya AKP û DAİŞê da roleka gelekî girîng lîstin. Ji ber wê yekê nexwestin bayê berxwedana Geziyê bigihêje kolanên Kobanê û Rojava. Ji ber ku ev bayê şoreşa yekbûyî ya Tirkîye û Kurdistanê bû. Ciwanên sosyalîst erka bûyîna pira navbera şoreşa yekbûyî ya gelê Kurd û gelên Tirkîye girtibûn ser milên xwe. Bi komkujîya Pirsusê hat xwestin ku ev pir bihê firandin. Lê îro çawa ku me tevahî xeyalên wan di Kobanê û Şoreşa Rojava pêk anî em ê bi pêşxistina şoreşên herêmî xeyalên wan bigihênin tevahî Rojhilata Navîn.

Îro faşîzma AKPê û MHPê di şexsê hevrê Figen Yüksekdağ û Selahaddin Demirtaş da bi sedan salan cezakirina girtiyên doza Kobanê dixwaze tola tîkçûna xwe û DAİŞê rake. Dixwaze bi rojane êrîşkirina ser Rojava û dagirkirina wê û bi rêya Qeyûman tola tîkçûna xwe û DAİŞê rake. Divê em bi rihê 33ê şehîdên Pirsusê li dijî faşîzma AKPê-MHPê serî netewînin û li dijî faşîzmê têkoşîna xwe mezin bikin. Bangewazîya şehîdên Pirsusê ew e divê em bi rihê wan li dijî siyaseta dagirkerî, mêtîngerî, qeyûm û êrîşên li ser Rojava li ber xwe bidin. Dem dema me ye.

Aylık Sosyalist Haber Yorum Gazetesi: Yekitî Azadî û Sosyalizm

Varyos Gazete Dergi adına Yazı İşleri Müdürü: Tülin Gür

Yönetim Yeri: Aksaray Mah. Müezzîn Sok. İlhan Apt. No: 12/1 D:7 Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 529 15 94 • Faks: (0212) 529 06 75

Ceylan Matbaa Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok No: 318 Topkapı / İstanbul • Tel/Faks: 0212 613 10 79

Yayın Türü: Yaygın Süreli • Baskı Tarihi: Mayıs 2024

DAİŞ çetelerinin eksik bıraktığını faşist Türk devleti tamamlamak istiyor

Özgür Şoreş

Musul'u 10 Haziran 2014'te hiçbir direnişle karşılaşmadan ele geçiren DAİŞ çetesi, burada büyük oranda ağır silahlar edindi. 15 Haziran'da Şii nüfusunun yaşadığı Telafer ilçesini ele geçirdi. Telafer'den kaçabilen Şii Türkmenlerin bir bölümü de Şengal'e sığındı. DAİŞ, 3 Ağustos'tan bir ay kadar önce kentin güneyindeki ovaya kadar geldi ve saldırı hazırlıklarına başladı.

Faşist DAİŞ; Irak'ta Musul ve Şengal'i denetimine alırken, Suriye'de ise, Reqa, Dêrazor, Minbic, Tabqa, Bahoz, Girê Spî gibi Rojava'nın geniş bir alanını kontrol altına aldı.

DAİŞ, Musul'u uzun süre elinde tutmadı. Fakat Şengal'i tutmak için çok uğraştı. Buna birkaç neden sayılabilir. Şengal'in coğrafik olarak. Rojava'yı, Başur'a ve MSA'ya bağlıyor olması onu önemli kılan nedenlerden biriydi. Rojava devrimi sonrası daha da önemli hale geldi. Diğer bir nedeni, Êzîdî halkın inancı diyebiliriz. DAİŞ, selefi inancını benimsemiş politik İslamcı bir hareket olarak, Êzîdî inancını yok edilmesini öngörüyordu.

Sömürgeci Irak ve Suriye devletlerinin tarihi halklara karşı zulüm, baskıyla yazılmıştır. Saddam rejiminin Kürtlere karşı 'Enfal' katliamı hala hatırlardadır. Êzîdî Kürtleri de tarihten bu yana 73 fermana maruz kaldı. Fakat yine de inançlarından koparamadılar. Halklarımıza dönük her türlü pervasızlığı reva gören gerici devletler, faşist DAİŞ karşısında da ya göz yumdular ya da suç ortaklığı yaptılar. Şehirleri, silahları toplu olarak DAİŞ çetelerine bırakıp daha korunaklı yerlere çekildiler. Musul'da, Anbar'da, Reqa ve Şengal'de bunlar oldu. Irak burjuva devletin askeri ve polisi arkasına bakmadan kaçtı. Faşist DAİŞ çeteleri, savunmasız halkımıza karşı daha büyük bir zulüm uygulayarak, otoritesini kurmak istedi.

Êzîdî halkımız, kendini savunmak için tedbir almaya başladı. Kontrol noktaları kurdu, nöbet tutmaya başladı. Ama hazırlıklara katılım sınırlı oldu. DAİŞ'in katliamları duyuldukça bölgeden ayrılmak isteyenler de KDP peşmergeleri tarafından "Biz sizi koruyacağız" denilerek engellendi, silah talebi de benzer gerekçelerle reddedildi.

DAİŞ, Şengal'in çevresindeki Sünni Arap yerleşim yerlerini ele geçirdi. Rabia bölgesi, Şengal bakımından oldukça önemliydi. Doğusu YPG'nin denetiminde, batısı ise DAİŞ'in işgalindeydi. Til Koçer ve Cezaa üzerinden Şengal'i kuşatmaya çalışan DAİŞ'e karşı KDP hiçbir tedbir almadı.

Şengal'e yönelik katliam saldırısı 2 Ağustos'u 3 Ağustos'a bağlayan gece başladı. Kent merkezine ulaşmadan önce

çevresi ağır silahlarla vuruldu. Kıyımdan kaçan halk, Şengal Dağı'na sığınarak hayatta kalmaya çalıştı. Yollarda açlıktan ve susuzluktan yaşamını kaybedenler oldu. Bir kısım Êzîdî de Başur'a, Rojava'ya göç etti. Yüzlerce Êzîdî, DAİŞ çetelerince katledildi. Genç kadınlar, kaçırılıp köle pazarlarında satıldılar. Hala kayıp Êzîdî kadınlar var. DAİŞ kent merkezine girdiğinde ilk yaptığı, Êzîdîlerin kutsal mekanlarına saldırmak oldu.

Katliamdan kısa bir süre önce, ABD, Suudi Arabistan, Türkiye, İsrail ve KDP'nin Şengal gündemli toplantı yaptığı bilgileri yansıdı. KDP'nin Şengal'i hiç savunmadan DAİŞ'e teslim etmesinin nedeni bu anlaşmalardı. Barzanilerin hesabına göre; Kerkük alınmış, Şengal verilmişti. Bu soykırım, vahşet dünya gözleri önünde yapıldı. ABD, AB, Rusya, Türkiye, Irak, İran ve tüm gerici bölge devletleri ve KDP bu suça ortaklar.

Şengal halkının yardımına ilk olarak PKK ve MLKP gerillaları yetişti. Önce bir takım öncü gerilla, DAİŞ saldırılarına karşı savunma aldı. Ardından, dağdan gelen ve Rojava'dan Şengal'e geçen, YPG, MLKP ve YPJ güçlerinin direnişi sonucu büyük katliamların önüne geçildi.

Gerillaların direnişiyle, saldırılar püskürtüldü, DAİŞ çeteleri ilerlemesi durduruldu. Bir yandan dağlara sığınan halkımızı korumak ve ihtiyaçlarını gidermek için çabalandılar. Kapanan Rojava ve Şengal arasında yeniden koridor açmak için büyük savaş verildi. Diğer yandan da Êzîdî halkımızı kendini ve topraklarını savunmaları için takım takım özsavunma eğitimi verilmeye başlandı.

Katliamın hemen ardından YBŞ- YJŞ bir süre sonrada Şengal Demokratik Özerk Meclisi kuruldu. Yaklaşık iki yıl sürecek olan Şengal'in özgürleştirilmesi mücadelesi de daha örgütlü ve sistemli yürütülmeye başlandı. Gerillalar, mevzi mevzi, köy köy DAİŞ çetelerini temizledi. Savaş artık Şengal şehir merkezine taşındığında o güne kadar kentte görülmeyen KDP ve Irak güçleri de tekrardan kente gelmeye başladılar. Bu da yeni sorunları beraberinde getirdi.

Şengal, Kasım 2016 yılında özgürleşti. Onlarca gerilla şehit düştü. Yüzlercesi yaralandı. Ölenen bunca bedel sonucunda Êzîdî halkı tekrar topraklarına ve evleri-

ne dönebildi. Şengal'in özgürleşmesinde, HPG, YJA-STAR, MLKP, YPG, YPJ ve sonrası kurulan YBŞ ve YJŞ'nin önemli emeği var. Şengal özgürleşip, YBŞ-YJŞ'nin tüm alanları denetim altına almaya başlayınca gerillalar kentten ayrıldılar.

Şengal halkı kendi iradesini böyle oluştururken aynı dönemde Suriye'de işgalci Türk devleti himayesindeki çeteler, Suriye ve Rojava'nın belli bir toprak alanını işgal ederek denetimlerine aldılar. Rojava'da Kürtler, Araplar, Süryani ve Asuri ve diğer halklar, Kuzey Doğu Suriye Özerk Yönetimini oluşturdu.

Halkların açığa çıkan iradesine, Kürt halkının kazanımlarını işgalci Türk devleti sindiremedi. Önce tehditkâr sözler, sonrasında suikast saldırılarıyla halkın iradesini kırmaya yöneldi. Askeri güçlerden, halk meclis yöneticilerine, çocuklara kadar halk hedef alındı, katledildi. Okullardan, hastanelere, demokratik özerk yönetim kurumlarından, inanç merkezlerine birçok yer hedef alındı. Gerekçe hep aynı "PKK burada ve vurduklarımız PKK yöneticileri" diyerek saldırılarını meşrulaştırmaya çalıştılar.

İşgalci Türk devleti, beslediği DAİŞ çetelerinin yapamadıklarını tamamlamaya çalışıyor. Şengal Özerk yönetimi tehditlere ve KDP'nin kuşatma saldırısına rağmen ayakta duruyor. Eğitimden, sağlık alanına, kadın örgütlenmelerinden, kültürel sanatsal çalışmalara ve diplomasi alanına çalışmalarını örgütlüyor. Şengal halkı özerk yönetime sahip çıkıyor.

İşgalciler, halkların kendilerini yönetmelerini istemiyor. Kürt halkının demokratik kazanımları, elde edilen statüsü, dört parçadaki Kürt halkının ortak hareket etmesini kabullenemiyorlar.

Şengal halkı kendi öz yönetimine sahip çıktığı sürece, işgalci ve işbirlikçilerin planları boşa çıkacaktır. Belki daha fazla bedel ödenecek. Fakat, kazanılmış haklar korunacaktır.

Halklar, tıpkı Şengal halkı gibi, yeni fermanlar ve soykırımlar yaşamamak için öz savunmasını güçlendirmelidir, çünkü sayısız örnekten açığa çıktığı gibi ezilen halklar, ancak özerk yönetim kurumları ve sistemleriyle varlığını koruyabilir.

Kayyuma Geçit Vermeyeceğiz!

Siyasi iktidar bloğunun kayda değer bir yenilgi aldığı 31 Mart yerel seçimlerinin yankı ve yansımaları, halk iradesinin gaspı yönünde, seçim sonuçlarının fiili ilgasına vardırılan saldırılar sürüyor. Halkımızın sinir uçlarını hedefleyen Wan komposunun, halk barikatına çarpıp çökmesinin ardından bu kez Colemêrg'de Eş Başkan Mehmet Sıddık Akış'ın tutuklanarak kayyum saldırısının devreye sokulması, sömürgeciliğin halkımıza ve onun ulusal özgürlük iradesine ve taleplerine, hem stratejik hem de güncel açıdan yaklaşımını özetleyen yalın bir örnektir.

2016'dan bu yana yürüttüğü kayyum politikası, gerçekte literatürde "sömürge valiliği" olarak adlandırılan tipik sömürgeci refleksidir. Gerek dünya tarihinde -örneğin- Hindistan'daki İngiliz sömürgeciliğinin, gerekse bizzat İttihat ve Terakki'nin ardılı Kemalist burjuvazinin Dêrsim soykırımı gerçekleştirmek için ve daha yakın tarihte ise faşist Türk devletinin "OHAL valiliği" adı altında kurumsallaştırdığı biçimleri, bu sömürgeci politikanın en bilinen örnekleridir. Zaten kayyum olarak atananların vali olması da bunu birebir doğrulamaktadır.

Sömürgeci saldırganlığın güncel stratejik halkası: Kayyum

Colemêrg'de halk iradesine yapılan saldırı sömürgeci rejimin stratejisinin bir parçası olarak okunmalı. Ve fakat aynı

zamanda parçası olduğu bu stratejinin öncelikli hedeflerinden, ardışık gelebilecek daha kapsamlı saldırıların ilk halkalarından biridir. Kayyuma karşı mücadeleyi bu denli önemli kılan da budur. Ya sömürgeciliğin bu stratejik yönelimi ve hesapları bozulacak, ya da cehennem kapılarında büyük bir gedik açılacaktır.

Faşist şeflik rejimi, büyük beklentilerle yürürlüğe koyduğu çöktürme planında istediğini almış değil. Fakat planı çöpe atmış da değil. Çünkü bütün işgal saldırılarına rağmen ne Rojava'yı tasfiye edebilmiştir, ne de Medya Savunma Alanları'nı. Stratejik hedeflerinin bu "zirveleri"nden sonuç alamamıştır. Şimdi faşist sömürgecilik bu zirveden kopmamak ve daha da ilerlemek için özellikle "içeride" bir yol temizliğine ihtiyaç duyuyor. Tecrit ve uzun zamandır sürdürdüğü yoğun tutuklama saldırıları ile temel amaçlanan budur. Ne var ki, bununla da dilediği mesafeyi alabilmiş değil. Bu yüzden 3. dönem kayyum saldırı dalgasını başlatmak, halkımızın iradesini buradan kırmak ve elde ettiği mevzilerini yeniden yağmalamak istiyor. Yağma ve çökme elbette çeteleşen devletlerin şanında var. Önceki kayyum saldırısının faturaları açığa çıktıkça bunu daha net görüyoruz ancak yine de kayyum saldırısının esaslı amacının sömürgeci stratejiye tâbi olduğu gözden kaçmamalıdır.

Bu saldırganlık elbette sürpriz olmadı. Kayyum politikasına karşı kararlı bir halk iradesi örülmediği koşullarda yeni kayyumlar da sürpriz olmayacaktır. Faşist şeflik rejimi fırsat kolluyor. Tıpkı Başur ve Rojava Kürdistan'ına dönük işgali genişletme planlarında olduğu gibi. İşgalci

Türk devletinin halkımıza dönük sömürgeci emelleri bir bütünlük arz ediyor. Ulusal baskı ve inkar siyasetini, Kürdistan doğasını yağmalamakla tamamlıyor. Halkımızın iradesine de yaşam alanlarına da el koyuyor. Bakurê Kürdistan'ın her kentini barajlarla, maden sahalarıyla doldururken, ormanlarını katlediyor, ağaçsızlaştırıyor, insanların ve canlıların ölümüyle sonuçlanan yangınlara yol veriyor.

Bütünlük bununla sınırlı değil elbette. Bakur'da kayyum politikası ile halk iradesine ambargo koyarken, Rojava'da Ağustos ayına ertelenen seçimleri yaptırmamak için çırpınıyor. İçeride kayyumcu, "sınır ötesinde" işgalcidir. Kayyum siyasetini, geçmişte Başur referandumunda olduğu şimdi de Rojava seçimlerine müdahaleye kadar genişletiyor. Kürdistan nasıl ki bölgesel-uluslararası bir sömürge

ise, halkımızın nerede bir kazanımı varsa ona göz koyan Türk devleti de bölgesel-uluslararası işgalci ve sömürgecidir.

Wan yenilgisinin ardından sürecin nasıl ilerleyeceği, faşist şeflik rejiminin toplamda seçim sonuçlarından ne gibi dersler çıkarttığı, inkarcı sömürgecilikte, tecritte, politik özgürlüklere yaklaşımında vb esaslı makas değişikliklerine gidip gitmeyeceği geniş kitleler ve halkımızın önemli bir kesiminde merak konusuydu. Nisan ortalarında karara bağlanacak olan Kobanê kumpas davasında açıklanacak karar bir dönüm noktası mı olacaktı? Fakat karar Mayıs ortasına ertelendi. Bu durum geniş kesimlerce, rejimin politik rotasının kararsızlığına işaret olarak okundu. Oysa buradaki hesap başkaydı. Açıklanacak ağır hapis cezalarının toplumsal bir tepkiye yol açacağı apaçık ortadaydı fakat bunun çapı ne olabilirdi? Esas soru buydu. Wan serhildanı ve zaferinin etkisi hala çok canlıyken mahkeme kararı sonrası öngörülen toplumsal tepkinin rejim bakımından göğüslenebilir sınırların çok ötesine geçme olasılığı ve korkusu, Saray yargısını beklemeye, isyan terini soğutmaya sevketti. Zaten Kobanê kararı çoktan belliydi, sorun zamanlamaydı. Mahkeme kararı bir ay ertelenerek sorun çözüldü!

Seçim sonuçlarından hareketle “faşizmin gerileyeceği” türünden beklentilere faşist rejimin ilk somut yanıtı, 1 Mayıs tutuklamaları oldu. 2 Mayıs’ta Erdoğan ve Özel’in “normalleşme” startı verdiği görüşme sürerken, faşist yargı, 1 Mayıs gözaltıları için tutuklama noterliği vazifesini neredeyse firesiz yerine getirmenin hazırlıklarıyla meşguldü.

Kitle hareketinin dalgakıranı: CHP

Halkımızın önemli bir kesimi de dahil geniş yığınların beklentisinde önemli rol oynayan bir diğer etken de “yumuşama”, “normalleşme” olarak adlandırılan, burjuva düzen sol’unu temsil eden CHP’yi “kurtuluş gemisi”nin dümenine oturtan temelsiz algı oldu. Bu algının, gerçeklerin duvarına çarpması uzun sürmedi, faşist rejim gerçeği, CHP ve “normalleşme” serabının belli bir ölçüde dağılmasını

sağladı fakat tehlike aslında olduğu gibi duruyor. Faşist şeflik rejiminin ekonomik ve politik saldırılarından bunalan ezilen milyonların öfkelerini düzen içinde tutmak, egemen sınıflar tarafından CHP’nin yakıcı görevi olarak güncelleniyor. Asıl tehlike budur. Özellikle çekilemez boyutlara ulaşan, açlık ve yoksulluğu büyütme dışında hiçbir sonuç doğurmayan Saray’ın iktisadi programının vergi soygunuyla pekiştirilmek istendiği bugünkü koşullarda, muadillerine yerkürenin çeşitli ülkelerinde rastladığımız açlık/yoksulluk/vergi isyanlarından birine ev sahipliği yapma korkusu, burjuvaziyi geliştirecek kitle hareketini bir dalgakıranla göğüsleme çabasına itiyor. CHP, işte bu dalgakıran olarak yeniden dizayn ediliyor.

Zirvedeki ziyaret ve iade-i ziyaretin yanı sıra CHP Genel Başkan Yardımcısı Yalçın Karatepe ile Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek’in görüşmesi yine bu kapsamda düşünülmelidir. CHP’nin, kamuoyuna servis edilen “aktif yapıcı muhalefet” çizgisinin gereği olarak yapılan görüşmelerin kof sonuçları kısa sürede ortaya çıktı. Görüşmeyi izleyen günlerde burjuva muhalefet şefi Özgür Özel’in sarfettiği sözler, CHP misyonuna dair net bir fikir veriyor. Özel, yardımcısının görüşmede vergi politikasına ilişkin “verginin yüzde 80’ini en en zengin yüzde 20’den, yüzde 20’sini de yüzde 80’den alınması” önerisi yaptıklarını, M. Şimşek’in ise “bunu tercih etmeyeceğiz” dediğini dile getirmişti. Oysa M. Şimşek’in kendisi de biliyor ki bahse konu oranlama kapitalizmin en çıplak işleyiş yasasıdır, tercih falan da değildir. Böyle olmadığı için de bugün muhalefette

bunu savunan CHP, iktidar olduğu koşullarda tıpkı M. Şimşek’in izinden yürüyecektir. CHP’nin bütün politik atraksiyonları bu gerçeği gizlemek içindir.

Kayyuma barikat, Suruç’a adalet

Ertelenen Kobanê davasında verilen ağır cezalar, “normalleşme” tartışmaları-

nın harareti ortamında soğuk düş etkisi yaratmıştı. Bu ağır cezalara hem Bakur’da hem Türkiye kentlerinden yükselen itiraz ve protesto, öncelikle birleşik mücadelenin önemli pratikleri olarak kayda geçti. Ardından gelen Cölemêrg’de halk iradesinin gaspı karşısında, sosyalist yurtseverler olarak Wan’dan Cölemêrg’e, Amed’den Dêrsim’e, filli-birleşik eylemlerde, birleşik mücadele partimiz DEM ile yerimizi aldık. Diğer yandan, sokak yasaklarını birer paçavra gibi çöpe atan ayağa kalkan halklarımızın yine birleşik tepkisi, nöbet eylemleriyle açığa çıkan yeni araç ve biçimler, adalet yürüyüşleri, İstanbul ve Cölemêrg’de büyük birleşik kayyum karşıtı miting ve buluşmaları, sömürgeci kayyum politikası karşısında giderek yükselen bir barikat olmayı sürdürüyor.

Tecrite karşı mücadeleden Wan direnişine, Kobanê kumpas davasında, intikamcı karar karşısındaki protestoya değin, odağında adalet mücadelesinin durduğu kitle hareketini büyütme, sömürgeciliğin Cölemêrg’de start verdiği ve diğer irade gaspları için alesta beklediği kayyumcu saldırganlığa karşı mücadelenin de ortak halkası olarak önem ve yakıcılığını korumaya devam ediyor. Kobanê kararlarından hemen sonra, DAİŞ eliyle gerçekleştirilen 5 Haziran Amed, Pirsûs ve Dîlok katliamları hafızasını eksen alan buluşmalar bu bakımdan da önemliydi. Ve şimdi, Pirsûs katliamının 9. yılı yaklaşırken, başta kayyum saldırısı olmak üzere tüm adalet mücadelelerini, “Suruç İçin Adalet Herkes İçin Adalet” mottosuyla birleştirmek günün ve dönemin kavranması gereken politik halkasıdır.

Yerel Yönetim Seçimleriyle Rojava Devrimimiz Daha Da Güçlenecek

Roza Güneş

Rojava Kuzey ve Doğu Suriye devrimimiz gerçekleştirilecek yerel yönetim seçimi ile toplumsal inşaada yeni bir adım atmaya hazırlanıyor. Devrimin düşmanları da seçimleri; halklarımızın iradesinin güçlenmesi ve Ortadoğu'da da halkçı, demokratik, kadın özgürlükçü bir seçeneğin gelişmesi olarak okuyorlar ve bu nedenle engellemeye çalışıyorlar.

Yeni toplumsal sözleşme, Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetim Genel Meclisi tarafından 12 Aralık 2023 tarihinde onaylandı. Uzun bir hazırlığın sonrasında, yeni koşullara ve ortaya çıkan ihtiyaçlara göre yeniden düzenlendi.

Cizîre, Deyrezor, Reqa, Fırat, Tebqa, Minbic ve Efrîn-Şehba adlarıyla 7 kanton, bunlara bağlı 6 büyükşehir, 45 il ve 137 beldeden oluşan bir idari yapı kuruldu. Yüksek Seçim Kurulu oluşturuldu, seçim yasası çıkarıldı. Kuzey ve Doğu Suriye Yüksek Seçim Komisliği tarafından, seçimlerin 11 Haziran'da

Sonrası federasyon yönetimi için yapılması düşünülen seçimler, Efrîn, Serêkaniyê- Grê Spî işgal saldırıları nedeniyle yapılamadı. Sonrasında ise yeni toplumsal sözleşme hazırlıkları başladı. 2022 yılında ilk belediye konferansları örgütlendi.

Belediyeler konferansının sonuçları Halklar Meclisi'ne sunuldu ve bu sonuçlar yeni toplumsal sözleşmede yansımaları buldu. Belediyelerin merkezi biçimde değil yerelden yönetilmesi ve 'Belediyeler Birliği' altında örgütlenmesi kararlaştırıldı. Belediyelerin kendi alanlarında/yönetimlerinde daha aktif olması ve belediyelerin üstündeki çalışmaları hantallaştıran bürokratik karar mercilerinin azaltılması hedeflendi.

Belediyelerin bir toplumsal hizmet kurumu olarak örgütlenmesi öngörülüyor. Kültürel çalışmalar, her halkın anadilini geliştirebileceği kurumsallaşmalar, belediye hizmetlerinin üç dilde olması hedefleniyor. Engelli ve yaşlıların bakımı, sokak çocuklarının sorunlarına çözümler üretmek yeni

zırlıkları gündemdeyken sömürgeci, işgalci Türk Devleti, seçimlerin, Türk devletinin bekası için tehdit oluşturduğunu ilan etti ve engellemek için yeni saldırılara girişti. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi Kuzey ve Doğu Suriye'deki yerel seçimlerin sadece seçim olmadığını onlar da çok iyi biliyorlar. Hangi parçada olursa olsun seçimler Kürtler bakımından bir irade beyanı anlamı taşıyor.

İki dönem kayyum atanan, iradesi gasp edilen Kuzey Kürdistan'da 31 Mart yerel seçimlerinde halkımız sömürgecilere gereken cevabı verdi. Sömürgeci Türk Devleti bir kez daha kayyum, irade gaspı siyasetini dayatmaktadır. İnkârcı devletin bu politikası, Wan'da halkların direnişine çarptı. Sömürgeci Türk devleti bu politikadan vazgeçemediklerini Colemêrg'de belediye eşbaşkanının tutuklanması ve onun yerine kayyum atanmasıyla gösterdi. Kuzey Kürdistan'da belediyelere dönük bu politika ile Rojava'da seçimleri engelleme girişimleri sömürgeci/savaş siyasetinden bağımsız değildir.

yapılması planlandı, fakat kimi hazırlık ihtiyaçları nedeniyle Ağustos ayına ertelendiğini duyurdu.

Rojava'da belediye çalışmalarının da seçimlerinin de geçmiş tarihi var. 2011 yılında Suriye'de başlayan iç savaşla birlikte Suriye devleti birçok hizmette olduğu gibi belediye çalışmalarını yapamaz duruma geldi. Halklar mahalle mahalle kurdukları hizmet komiteleriyle sorunlarını çözme yoluna gitti. Kendileri çöplerini topladı, sokaklarını temizledi, ekmek, su sorunlarına çözümler bulmaya ve diğer ihtiyaçlarını gidermeye yöneldiler. Bu komiteler, devrimden sonra örgütlenen belediyelerin temelini oluşturdu. İlk belediye 2012 yılında Qamişlo'da kuruldu.

Komitelerden, halk belediyeçiliğine, giden süreç

2014'te Özerk Yönetim'in ilan edilmesi ile birlikte belediyeler resmiyet kazandı. 2015 yılında ise ilk kez belediye seçimleri yapıldı. Belediye meclisleri kuruldu ve eşbaşkanlar belirlendi. Bu dönemde devrimin imkân ve olanak kısıtlılığına, süren savaşıra rağmen başarılı bir çalışma yürütüldü. 2017 yılında ise komün ve meclis seçimleri yapıldı ve bu meclislerden belediye yönetimi belirlendi.

toplumsal sözleşmeye görev belediyelerin görevleri arasında sayılıyor. Yerel toplumsal ekonomiyi güçlendirmek, yoksul aileleri kooperatifler biçiminde örgütlemek de yapılacak çalışmalar arasında belirlenmiş.

Kadın özgürlükçü bir çizgiyi temel alan belediyelerde kadın meclisleri kumayı, bu meclisin kadın alanıyla ilgili kararlar alması konusu da somutlanmış durumda. Yine kadınlara dönük hizmetlerin yapılabilmesi için aylık bütçenin % 10'unun kadınlara ayrılması da belirlenmiş durumda.

Rojava seçimleri ve karşı devrim cephesinin tutumu

Ağustos ayına ertelenen seçimlere 2 ittifak, 3 parti ve onlarca bağımsız aday katılacağı açıklanmıştı. Halkların ve Kadınların Özgürlük İttifakı'nda 22 parti ve örgüt yer alıyordu. Bu parti ve örgütlerin arasında PYD, Kongre Star, Suriye Gelecek Partisi ve Zenubya Kadın Topluluğu var.

Yerel seçimler ittifakını açıklayan Devrimci Komünist Hareket (TKŞ); Halkların ve Kadınların Özgürlük İttifakı'nı destekleyeceğini duyurdu. Bir diğer ittifak ise 5 partinin yer aldığı 'Birlikte İyi Hizmet İttifakı'dır.

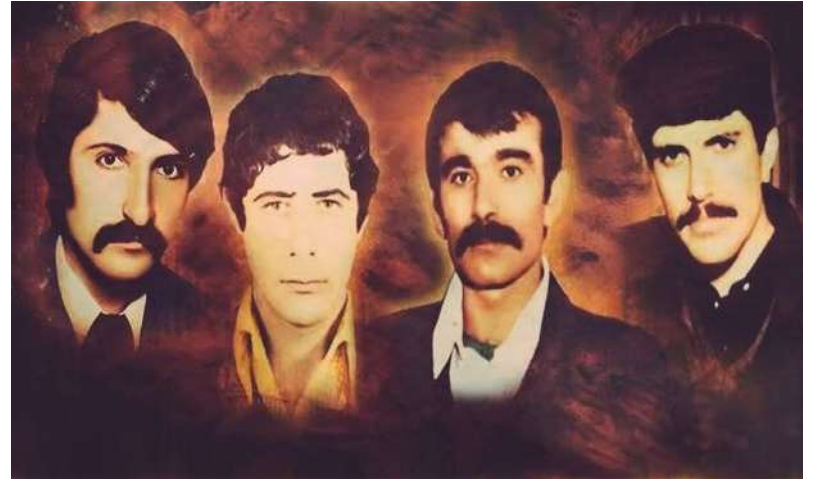
Rojava Kuzey ve Doğu Suriye seçim ha-

Rojava'da seçimleri sadece burjuva Türk devleti engellemeye çalışmadı. Türk devleti ile işbirliği yapmakta beis görmeyen ENKS seçimleri boykot ediyor ve devrimin düşmanları, işgalcilerle aynı dili konuşuyor. Emperyalist ABD'de "Kuzey Suriye'de koşullarının seçimler için uygun olmadığı" yönünde açıklama yaparak Kürt ulusunun statü kazanmasını engellemek istiyor.

Türk Devleti'nin saldırıları ve tehditleri devam ediyor. Devrimimiz ileriye doğru attığı her adımda bu tür tehditlerle yüz yüze gelecektir. Buna karşı tek yol güçlü bir direniş örgütleyebilmektir. Kuzey ve Doğu Suriye halkları bir taraftan seçim hazırlıklarını en güçlü şekilde yürütürken diğer taraftan da işgal saldırılarına karşı örgütlülüğünü ve öz savunmasını daha da güçlendirmelidir.

Sömürgeci savaş politikalarının bir parçası olan seçimlerin engellenmesi, kayyum-irade gaspına karşı Kürdistan'ın dört parçasındaki halkımız ve bölge halkları ortak mücadeleyi yükseltmeli. Emperyalistler ve gerici bölge devletleri nasıl ezilenlerin mücadelesi karşısında tek vücut olabiliyorlarsa, ezilen halklarla birlikte bölgesel enternasyonal mücadeleyi güçlendirmelidir.

Direnîşin, Umudun Ve Zaferin Adı: 14 Temmuz

ABD emperyalizmi ve NATO öncülüğünde gerçekleştirilen 12 Eylül 1982 askeri faşist darbesi ile: Türkiyeli devrimcilerin, işçi- emekçilerin yükselen sosyalizm umudu, mücadelesi, örgütlülüğünü, tasfiye edip teslim almak amaçlandı. Kürdistan'da ise; ulusal kurtuluş mücadelesiyle birlikte, Kürt halkının dilini, tarihini, kültürünü, ulusal bilincini ortadan kaldırma, hafızadan silme hedeflendi. Soykırımcı Türk devleti; 12 Eylül askeri faşist darbesi ile amacına ulaşmak için, Kürt halkına ve devrimcilere karşı işkence, infaz, zulüm, katliam ve bir bütün olarak soykırım politikası uyguladı.

12 Eylül faşist darbesi öncesi süreçte; Türkiye'de devrimcilerin, işçi ve emekçilerin, ezilenlerin, örgütlü mücadelesi ve politik bilinci yükselmiş ve sosyalist bir devrim gerçekleştirmek için yürütülen kavga yükselmişti. Kürdistan'da yine sınıfsal ve ulusal kurtuluş eksenli sosyalizm perspektifli mücadele gelişmişti. Bu da hem Türk burjuvazisini hem de emperyalist tekeli burjuvaziyi tehdit edecek bir düzeye yükselmişti. Bunun önünün kesilmesi, ancak, Türkiye ve Kürdistan'da devrimcilerin öncülüğünde gelişen mücadelenin ve Kürt ulusal uyanışının ezilmesi ile mümkün olacaktı.

12 Eylül askeri faşist darbesi işte bu amaçlar doğrultusunda bizzat emperyalistlerin karargahlarında planlandı. Onların yerli işbirlikçisi faşist, ırkçı Türk burjuvazisi ve generalleri tarafından da uygulandı. Yüzbinlerce devrimci tutuklandı işkencelerden geçirildi. Yüzlercesi, binlercesi sokaklarda, işkence tezgahlarında katledildi. Onlarca devrimci idam sehpalarına çıkartıldı. Mustafa Kemal önderliğinde kurulan soykırımcı, katliamcı, ırkçı, faşist karakterdeki Türk devletinin yarım kalan planı yürürlükteydi; uyguladığı bütün zulme, vahşete, barbarlığa ve katliamlara rağmen yok edemediği Kürt halkını ve onun direnişini 12 Eylül askeri faşist darbesi ile bir kez daha ezme ve yok etme hedefleniyordu.

12 Eylül askeri faşist darbesi ile, Kürt halkı ve devrimciler, Kürt ulusal özgürlük

mücadelesi yürüten PKK; emperyalistler ve işbirlikçi faşist uşakları Türk burjuvazisi ve devleti tarafından tam anlamıyla soykırıma tabi tutuldu. Her türlü faşist terör uygulandı. Kürt halkının sadece fiziksel varlığı değil; dili, tarihi, kimliği, kültürü, değerleri, bilinci, kısacası bir ulusu var eden ve geleceğe taşıyan her şeyi ama her şeyi inkâr edildi. Bu inkâr temelinde, soykırım amaçlı plan yapılarak uygulamak için devreye konuldu.

Bu soykırım politikası doğrultusunda PKK kadrolarına, Türkiye devrimci hareketine ve Kürt halkına karşı; topyekûn ezme, teslim alma, tasfiye etme yanında, işbirlikçileştirme, pişmanlık, itirafçılık, ajanlaştırma politikası dayatıldı. Bu politika ırkçı faşist Türk devleti ve onun sivil, asker bürokrasisi tarafından uygulandı. Amed zindanı bu uygulamaların merkezi haline getirildi. Faşist soykırımcı Türk devleti, Kürt halkını ortadan kaldırmak için öncelikli olarak onun öncü kuvvetlerini/kadrolarını teslim alarak direnişi bitirebileceğini hem kendi katliamcı, soykırımcı tarihinden hem de emperyalist efendilerinden aldığı eğitimlerden çok iyi biliyordu.

Kürt halkına ve onun öncü devrimcilerine karşı ortaklaşa geliştirdikleri özel harp yöntemlerini devreye koydular. Kuzey Kürdistan'a 7. Kolordu komutanı Kemal Yamak atandı. Peki kimdi bu Kemal Yamak? Özel Harp Dairesi Başkanlığı yapmış, Kıbrıs'ın işgal edilmesinde ve Rumlara yapılan katliamlarda özel olarak rol almış tescilli bir kontra elemanı. Böyle bir faşistin Kuzey Kürdistan'da görevlendirilmesi Türk devletinin ne yapmak istediğinin çok açık bir göstergesidir. Amed zindanında devrimci yurtsever tutsakların önünde iki yol vardı; ya soykırımcı Türk devletinin politikalarına karşı direnişle barikat örgütlenecek, Kürt halkının özgürlük mücadelesi geliştirilecekti, ya da devletin dayattığı tasfiyeci, teslimiyetçi, ihanetçi çizgi hâkim olacaktı.

PKK kadroları ve sempatizanları; kendilerine ve Kürt halkına karşı dayatılan faşist Hitlerin politikalarını aratmayan soykırım

saldırılarına karşı bir direniş hattı oluşturdular. Mazlum Doğan bir Newroz günü granitten bir kaya olup direniş barikatını bedeniyle yükseltir. 18 Mayıs günü, 'Dörtler' el ele tutuşarak bedenlerini ateşe verir zulme karşı.

14 Temmuz Ölüm Orucu bu direniş haklarından birisidir. Teslimiyete, tasfiyeciliğe karşı; onurun, umudun, özgürlüğün, bağlılığın, adanmışlığın yıldızı olur. Türk sömürgeciliğinin mahkemesinde bir 14 Temmuz günü Mehmet Hayri Durmuş ve Kemal Pir önderliğinde ölüm orucu başlatıldığını duyurur. Akif Yılmaz ve Ali Çiçek birer parçası olur bu onurlu direnişin. Ölümsüzleşir her biri. Sömürgeciliğin vahşeti, işkencesi, tasfiyeci ve teslimiyetçi politikaları, ideolojik saldırı ve yaydıkları umutsuzluk yenilgiye uğratılır.

14 Temmuz Direnişinin; tasfiyeciliğe, teslimiyete, ihanete, umutsuzluğa karşı örgütlenmesi PKK'nın kendisi ve Kürt halkı için yarattığı değer olmakla birlikte tarihsel olarak devrimci değerlere katkısıdır aynı zamanda.

14 Temmuz direnişi, Kürt halkına; ölümsüzleşenler şahsında partisi PKK'ye, yoldaşlarına ve gelecek umuduna bağlılığın ve bu uğurda kendini ortaya koymanın inancı ve iradesidir.

14 Temmuz, öncesi ve sonrası ortaya konulan direnişler 12 Eylül askeri faşist rejimini yenilgiye uğratmanın başlangıcı olmuştur. Kürt halkını, devrimcileri; topyekûn, tasfiye etme, yenilgiye uğratma ve umudu kırma politikası yenilgiye uğratılmıştır.

Sömürgeci soykırımcı faşist Türk devleti günümüzde de AKP-MHP faşist şeflik rejimiyle Kürt halkına ve devrimcilere sosyalist yurtseverlere karşı bir çöktürme planı uygulamaktadır. İttihat Terakkicilerin ırkçı, soykırımcı politikalarına karşı nasıl başkaldırıyla direnildiyse, onların devamcıları olan faşist politik islamcı halk düşmanı faşist şeflik rejimine karşı da direnen Kürt halkı ve onun siper yoldaşları tarafından da yenilgiye uğratılacaktır.

AZAD 0 Sogutlari

KARKERÊN HEMÛ WELATAN
Û GELÊN BINDEST YEK BIN!

DÜŞLERİNİZ İDEALLERİMİZDİR

HIÇ BİR DÜŞ YARIM KALMAYACAK